

Розділ 1

Луна

**Сім років по тому, Нью-Йорк.
10 квітня 2021 року**

— Лу-у-уно-о! Я знаю, що ти тут!

Попри музику в навушниках мені вдається почути крик найкращої подруги. Може, якщо я перестану дихати та сильно замружусь, вона мене не побачить?

— А, онде ти! Я знала, що знайду тебе тут.

Не вийшло.

— Як тобі вдалося піднятися? Я дала Джексу десять долларів, щоб цього уникнути.

Подушечкою великого пальця Камілла витирає уявну сльозу, вдаючи, що їй болить, а тоді лягає на землю поряд зі мною.

— Це тому, що мене він любить більше, — каже вона, штурхаючи моє плече.

— Звичайно, ти постійно пхаєш йому під носа свої груди. Бідненький, він слабкий.

— О так! Ніхто не встоїть перед моїми *тетас*.

Я знімаю навушники в той момент, коли вона тицяє ними мені в обличчя. Камілла Люсія Гарт не має ні крапельки

іспанської крові, однак учила іспанську в школі й уперто хоче нею розмовляти. Спойлер: виходить поганенько.

Камі не змогла би розмовляти іспанською, навіть якби від цього залежало її життя, тож іноді вставляє кілька слів, які їй вдалося запам'ятати, і на диво, усі вони мають сексуальний підтекст.

— Хочеш помацати? — весело питає вона.

— Якщо не хочеш втратити шматок соска, тримай їх подалі від мого рота.

Обидві регочемо. Якщо чесно, це був найсексуальніший епізод мого життя за багато місяців, і я не жаліюся.

Ми з Камі лежимо, вдивляючись у небо, на якому ледь видніються зірки. Тільки гудки легковиків і сирени швидких нагадують, що кількома метрами нижче життя триває.

— Оце і є твій супермісяць? — скиглить Камілла. — Такий, як і завжди.

— Але ж він більший та яскравіший, ніж зазвичай.

— Нічого не бачу.

— А ти помовч, може, роздивишся.

Вона показує мені язика, а я їй у відповідь — середній палець. Уперше я залізла на дах цієї будівлі, коли ми з друзями після випуску зі школи переїжджали в кампус Нью-Йоркського університету. Досі дещо невірноважена через свій просякнутий відчаєм учинок, я вирішила не знищувати себе й забути минуле — чи радше пробачити йому.

Аде пройшло лише два тижні від початку занять, як мій мозок жорстоко нагадав, що жити тут разом, геть як до-

рослі, — це була наша мрія. І через мою помилку, нашу помилку, ця мрія ніколи не здійсниться.

Коли це усвідомлення звалилося на мене на розі Вашингтон-сквер та Грін-стріт, я завмерла посеред людного тротуару. Мене штовхали зусібч, до горла підступила нудота, тож я забігла в перший-ліпший будинок і видерлася на дах. Лягла просто на холодний цемент та прикипіла поглядом до Місяця. Тому що цей чортів супутник — єдине, що між нами лишилося спільного. І цього вечора я знову тут. Вільна від тривожності, проте досі з важкими думками. Я би хотіла залишитися наодинці із собою й рефлексувати про день, що минув. Зроблю виняток лише для моєї пустотливої чорнявої дівчинки. Звісно, це не новина. Моя брונетка досконало мене розуміє.

Відчуваю, як Камілла свердлить мене поглядом, трушу головою і прочищаю горло, щоби повернутися з хмар на землю.

— Насправді це лише оптична ілюзія. Земля, Сонце та Місяць розташовані на одній осі. Дуже рідкісне явище.

Вона усміхається й кладе голову мені на плече.

— Сьогодні в нього день народження, — мені не вдається приховати тремтіння в голосі.

— Знаю. Як думаєш, чого я пішла тебе шукати?

Усміхнутися не виходить. Авжеж, вона знає, що всі ці роки я нервую лише через дві дати в календарі: п'ятнадцяте травня та сьогодні.

— Думаєш, він зараз святкує? Або ж він...

Мертвий? Щасливий? П'яний у брудному motel? Одружений?

Коли я прокинулася вранці, бажання зателефонувати Ліамові було навіть сильнішим, ніж зазвичай. Я так і не наважилася видалити його контакт і не знаю, чи він досі користується тим самим номером. Боюся дізнатися, що він заблокував мене, що тепер я — просто далекий спогад, просто якась дівчинка, яку він знав у дитинстві. Моє серце цього б не витримало. Ось уже сім років, як наші шляхи розійшлися, а я досі дивлюся на екран, сподіваючись, що він подзвонить. *Та цього не стається.*

— Лулу, я впевнена, що в Ліама все добре. Він подорожує, працює як божевільний і свердлить людей поглядом без причини.

Її останні слова смішать мене, бо вони надзвичайно правдиві. Очі Ліама були лагідними, лише коли він дивився на мене або на свою сестру, Чарлі. Заздрю Каміліній впевненості. Сподіваюся, він має гарне життя. Таке, якого я так бажала для нього.

Повертаю увагу до подруги, яка переповідає мені останні плітки зі своєї роботи. Як і зазвичай, розмова про Ліама не триває більш як дві хвилини. Час, дозволений на жалобу.

— Добре, розкажи про сьогоднішню співбесіду, — просить вона, закінчивши оповідь. — Коли знатимеш їхню відповідь?

— Завтра, за два дні або ніколи, — кажу майже розчаровано.

— Розслабся, крихітко. Вони тебе помітили. Закладаюся, співбесіда була формальністю.

— Якщо не отримаю цієї роботи, я по вуха в лайні.

— У найгіршому разі продаватимеш свої брудні трусики на отих сайтах, — гичоче вона.

— Суперова ідея! Розкажеш про свої тарифи, щоб я мала на що опиратися?

Вона щипає мене за стегно, і ми обидві регочемо до сліз.

— Ти показала себе, — заспокоює мене Камілла, — ця посада ідеально тобі підходить.

— Здається, я занадто молода. Звичайно, я багато працювала, але завжди на маленькі незалежні бренди. Не знаю, чого я варта для великих компаній. Якщо провалюся, моїх заощаджень вистачить максимум на три місяці, а допомоги в татка я не проситиму нізащо.

— Стоп! — кричить Камі, відкидаючи з чола чорне волосся. — Ти мене пригнічуєш, і від цього в мене зморшки. Як тебе звуть?

Округлюю очі. Це початок її мотиваційного ритуалу, щоби повернути мене до тями. Бачу, що їй вже не терпиться, тож відповідаю, міцно зціпивши зуби:

— Луна Іден Коллінз.

— І хто ти?

— Я сильна, смілива та цілеспрямована жінка.

— А ще?

— Я воїтелька.

— І?

— І здатна на неймовірні речі.

— Чому? — наспівує вона.

— Тому що я молода вовчиця, — бурмочу під ніс.

— Додай трохи енергії.

— Тому що я молода вовчиця! — кричу зі сміхом.

— Ну ось, те що треба. Нарешті! *Крізь вогонь і воду?* — питає вона й простягає до мене мізинець.

Ми схрещуємо мізинці, чоло до чола, і шепочемо:

— *Крізь вогонь і воду.*

Я вже згадувала, що люблю її до смерті?

— Гаразд, немає сенсу чекати на відповідь тут. Увечері ідемо в «Синій плющ», потанцюємо, знімемо стрес, а головне — накатимо.

Для Камілли все може стати приводом «накатити». Вона не сперечається з колегою? *Текіла*. Не залишилася в мінусі наприкінці місяця? *Текіла*. Почалися місячні? *Текіла*. У мене співбесіда у відомій студії відомого рекорд-лейблу? *Текіла*.

— Мені дещо треба від Тревіса. Побачимось пізніше.

Дещо — це оргазм.

— Камілло, — застерігаю з похмурим поглядом, — знову за своє?

— А що? Я не винна, що він залежний від моєї вагіни. Та й узагалі, він дорослий хлопчик, Луно, не варто його захищати. Він знає, куди його ноги несуть, чи радше...

Моя брюнетка зупиняється з лихою усмішкою на вустах, чекаючи, коли я завершу за неї. Коли я закочую очі, вона сміється.

— ...член! — договориює вона. — Він знає, що це секс без забов'язань.

Ми з Тревісом і Камі виростили на одній вулиці, тож я просто мушу наглядати за ними. Особливо коли все ясно як

білий день: він пристає на ці умови, тільки щоб не втратити її.

— Завжди думала, що ви зрештою будете разом, — зізнаюся я.

Вона знизує плечима.

— Не всі дитячі закоханості переростають у велике кохання.

Усвідомивши, що сказала, Камілла хоче перепросити, але я підіймаю вказівний палець, щоб зупинити її. Кілька років чи навіть місяців тому ці слова були б як ніж у спину. Сьогодні, хай навіть я досі сумую за Ліамом, мої почуття змінилися. Вони поховані, поховані під словами, які він сказав мені того самого дня і які знищили нас назавжди.

Ліам Девіс — це історія з минулого. Найкращі й найгірші сторінки мого життя.

Коли відчиняю двері до нашої квартири в Нижньому Іст-Сайді, мене одразу бентежить тиша.

Ця тиша лякає. Гнітить.

Кидаю ключі в маленьке блюдце біля входу й далі, як завжди, рухаюся на автоматі. Під'єдную телефон до блютузу у вітальні, щоб позбутися задушливої тиші, і йду нагору. Діставшись своєї кімнати, не зважаю на одяг на ліжку та розкидане взуття — не знала, що вдягнути на співбесіду. Мені також байдуже до коробки з різдвяними сніговими кулями, яка знущається з мене з-під шафи. Уже багато років мені свербить розтрощити їх одну за одною. Задовolenня від уявних осколків відображає хаос, який панує